

ת"פ 3272/10/15 - מדינת ישראל נגד אברהם אפשטיין, אושר אפשטיין

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 3272-10-15 מדינת ישראל נ' אפשטיין(עציר) ואח'
בפני כבוד השופט דוד רוזן

מדינת ישראל	בעניין:
המאשימה	ע"י ב"כ עו"ד לילך שטיבל
	נגד
	1. אברהם אפשטיין (עציר) ע"י ב"כ עו"ד
	אלון אייזנברג
	2. אושר אפשטיין (עציר)
	ע
הנאשמים	ע"י ב"כ עו"ד מוטי איוס

הכרעת דין

כתב האישום

1. אברהם אפשטיין (להלן: "**נאשם 1**") ובנו, אושר אפשטיין (להלן: "**נאשם 2**"), הואשמו בעבירות של שוד בנסיבות מחמירות, קשירת קשר, פציעה בנסיבות מחמירות והשמדת ראיות. הנאשם 2 הואשם בנוסף בהפרת הוראה חוקית.

במסגרת הקשר הפלילי שקשרו שני הנאשמים לבצע שוד במשרד הנסיעות "רביבוס" ברח' שלמה המלך 7, בני-ברק, הגיעו הנאשמים ביום 03.09.2015, בסביבות השעה 23:00, למשרד הנסיעות הנ"ל, כשהם רכובים על אופניים חשמליים בצבע שחור-כסף של חברת אלקטריק.

נאשם 1 נכנס למשרד הנסיעות סמוך לשעה 12:00 כשהוא חובש לראשו קפוצ'ון שחור ובידו סכין. נאשם 2 המתין לנאשם 1 מחוץ למשרד על האופניים החשמליים. נאשם 1 איים על בעל המשרד, ששהה במקום, חתך אותו באמצעות סכין יפנית בצווארו ובפניו ונטל תיק מסמכים שהכיל 120 אלף דולר, 15 אלף אירו ו-30 אלף ₪ במזומן.

בסיום השוד נמלטו שני הנאשמים בנסיעה על האופניים.

סמוך לשעה 01:30, כך כתב האישום, הגיעו הנאשמים לרח' עוזיאל 38 בגבעת-שמואל ושרפו פרטי לבוש ומסמכים שהיו בתיק ששדדו, על-מנת להשמיד ראיות. הנאשמים השליכו בפח סמוך נעל ומיכל דלק ואת האופניים נטשו ברח'

פיקסלר צבי 37 בגבעת שמואל.

כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים נגרמו למתלונן חתכים בצוואר, בפנים וביד שמאל. המתלונן פונה לבית-החולים, שם נתפרו פצעיו.

יצוין, נאשם 2 ביצע המיוחס לו בכתב האישום, בשעה שאמור היה להימצא במעצר בית על-פי החלטת בית-המשפט המחוזי בירושלים (תיק מעצרים במ"ת 51028-06-14 מיום 19.04.2015).

קודם לכל מכל, עדותו של מר שי אזולאי (להלן: "המתלונן") בבית-המשפט.

[ההדגשות לאורך כל הכרעת-הדין הינן שלי - ד.ר].

עדות שי אזולאי

2. שי אזולאי הינו אחד מהבעלים של משרד הנסיעות "רביבוס", השוכן בכתובת המצוינת בכתב האישום.

העד סיפר כי ביום 03.09.2015 המשיך בעבודתו לשעות הלילה, ובסמוך לחצות נכנס אדם למשרדו, התקרב אליו ומיד אחר-כך אמר לו: **"תן לי את הכסף"** (עמ' 4 שו' 30).

לדברי המתלונן, הוא לא בדיוק הבין את המתרחש ולא האמין לאשר הוא רואה ושומע, ועל-כן ניסה להגיד דבר מה, והאיש מולו שלף סכין יפנית גדולה בצבע כתום והתחיל להשתולל עם הסכין: **"...הוא פשוט חתך אותי פה בפנים (מצביע מתחת לעין, אפשר לראות צלקת). באינסטינקט אני הסתובבתי אז יש לי גם צלקת פה (מצביע מתחת לאוזן בעורף, נראית צלקת בולטת מתחת לאוזן בעורף). כשהבנתי בדיוק מה קורה, אז הבנתי שהוא באמת רציני ושהוא בא לקחת את מה שהוא רצה לקחת, אך פשוט מאוד הרמתי את התיק שלי, שהיה מונח לידי, הרמתי על השולחן, ואמרתי לו בסדר, אני אראה אותך, וניסיתי לפתוח את התיק על-מנת שאני אתן לו את מה שיש שם, חוץ מכסף גם היו שם מסמכים חשובים שהיו לי, הוא אמר לי תן לי את כל התיק, הוא ניסה למשוך לי את התיק, אני לא רציתי לתת לו את התיק, אז אני החזקתי אותו והוא חתך אותי ביד פה (מציג לבית-המשפט ביד שמאל, מתחת לבוהן שמאל, חתך שנתפר בהמשך - סימני תפירה) זהו, אז האינסטינקט שלי היה לפתוח את היד ופשוט שמטתי את התיק מהיד, הוא לקח את התיק, התחיל לצאת לכיוון הדלת, ולקחה לי שנייה אחת לקום מהכיסא, אני פשוט רצתי אחריהם, הלכתי אחריהם, ואז איך שאני יוצא מהדלת, בצד שמאל, חיכה לו מישהו רכוב על סוג של אופניים חשמליות או משהו כזה..."** (עמ' 5 שו' 23-11).

3. המתלונן סיפר כי נאשם 2, שהמתין מחוץ למשרד, לא היה עם קסדה והוא זוכר שמבטיהם הצטלבו ו: **"...השוודד על העל האופניים מאחורי זה שרכב על האופניים, אופניים או כלי ממונע כלשהו, אני כל הזמן צעקתי 'גנב' בצעקות, הם התחילו לרדת ברח' שאול המלך, היו הרבה אנשים מסביב, זה היה יום חמישי, יש שם מאפייה מאוד מפורסמת שמוכרת חלות וישניץ, שהרבה אנשים מגיעים..."** (עמ' 5 שו' 25-28).

לדבריו, כשהוא נוטף דם וצועק בקולי קולות המשיך לרוץ, הואיל והתיק היה יקר וחשוב לו. מול המאפייה השניים נפלו, בחור מסוים הרים את התיק, אבל השודד חטף ממנו את התיק, וזה נבהל ונתן לו את התיק חזרה. השודדים המשיכו בנסיעתם והמתלונן רץ אחריהם כשהוא צועק "גנב גנב גנב", כך עד צומת רח' עזרא (עמ' 5-8).

המתלונן אישר לתובעת המלומדת, עו"ד לילך שטיבל, כי הסכין (מוצג ת/22) הינו הסכין בה השתמש השודד לחתוך בגופו, סכין זו נמסרה לו על-ידי הבחור, שהחזיר את התיק לשודדים. לאחר שהמתלונן הפסיק את רדיפתו, שב לכיוון המשרד כשהוא נוטף דם, שם פגש את אותו בחור, שמסר לו את הסכין בתוך שקית ניילון: "**כנראה זה נפל שם**" (עמ' 7 שו' 11).

4. המתלונן סיפר על מסדר זיהוי תמונות שנערך לו על-ידי חוקרי משטרת ישראל, בו זיהה את נאשם 1. לדבריו: "**...אני זוכר שמיד זיהיתי אותו ללא ספק**". יתר על כן, מסדר הזיהוי היה קצר מאוד, ו: "**...לא היה טעם אפילו להמשיך לדפדף, הסתכלתי, אמרתי לו זה הבן-אדם ללא ספק**" (עמ' 8 שו' 3-4) (ראה גם מוצג ת/36 - הוגש בהסכמה).

לעניין נאשם 2: "**אני זוכר שהיה לו שיער קצוץ, טיפה זיפים, אבל לא יותר מזה, מבנה גוף יחסית רזה. ש. גילאים? ת. בגיל העשרים פחות או יותר, זה דברים שאמרתי גם מיד אחר-כך, מיד לאחר המקרה...**" (עמ' 8 שו' 12-9).

העד לא הצליח לזהות את נאשם 2 במסדר זיהוי תמונות, ולדבריו אמר זאת קודם למסדר הזיהוי (עמ' 9 שו' 6-7), הואיל וזכר את הדמות באופן מעורפל, כי היה נסער מהמעשה והבחין בו רק לכמה שניות (עמ' 8 שו' 24-26).

העד ציין את הרכוש שהיה מונח בתיק שנשדד (עמ' 9 שו' 9-13): 130 עד 150 אלף דולר, 15 אלף יורו, 30 אלף ₪ וכל מיני שיקים (אין מחלוקת על הסכומים שנשדדו (עמ' 9 שו' 28)).

5. בחקירתו הנגדית, לשאלות פרקליטו המלומד של נאשם 1, עו"ד אייזנברג, ציין המתלונן כי הביט בנאשם 1 ממרחק קצר ביותר, משאחז בידו הימנית (עמ' 10 שו' 18). לדבריו, הבחין בנאשם 1 בודאות.

המתלונן הסביר כי יש הבדל בין נאשם 1 לנאשם 2. נאשם 1 נכנס למשרד ולקח לו זמן להתקרב אליו, כאשר כל הזמן הוא מסתכל עליו. בהמשך, נאשם 1 ניגש אליו, ואז הביט בפניו ממרחק קצר, ואמר לו למסור את הכסף. נאשם 1 חתר אותו בפנים ומשהמתלונן הסתובב, ראה את הנאשם 1 מולו, וכל זה לוקח יותר משנייה, בה הבחין בנאשם 2 עולה על האופניים ונוסע (עמ' 11 שו' 12-13).

המתלונן לא הבחין בצלקת שעל פניו של נאשם 1 (בבית-המשפט לא ניתן היה לזהות את הצלקת - לולא הצביע עליה הפרקליט המלומד באופן מיוחד).

משהסנגור המלומד, עו"ד אייזנברג, ביקש לערער ביטחונו של המתלונן בזיהוי הנאשם 1, השיב לו המתלונן כדלהלן: "**אתה מנסה לקחת את זה למקום לא ראוי, אתה עכשיו מנסה להיכנס איתי לניואנסים, תקשיב זו חוויה לא נעימה, עבר פרק זמן מאז ואני רק מנסה להדחיק את זה כי אני לא רוצה להתעסק עם זה, זה כבר לא מעניין אותי, זה מאחורי, אבל זה שזה הנאשם, זו ודאות, אני את הפנים שלו ראיתי, הפנים שלו כנראה ילוו אותי עוד**

הר הרבה שנים בראש, גם אם אני אנסה להדחיק את זה (עמ' 12 שו' 20-24).

המתלונן לא זיהה צלקת על כף ידו של נאשם 1. כמו כן, אינו זוכר שראה כי לנאשם חסרות שיניים (עמ' 13 שו' 10).

הסנגור חקר את המתלונן בעניין הקפוצ'ון עמו נכנס נאשם 1 למשרד.

המתלונן עמד על דעתו, כי הקפוצ'ון נשמט מראשו של הנאשם, ולדידו ציין זאת בחקירתו, ובלשונו: **"אז אני חוזר ואומר, היה לו קפוצ'ון ברגע שהוא נכס בדלת"** (עמ' 15 שו' 16). הסנגור המלומד הטיח במתלונן כי בשעה שהשווד יצא מהסוכנות היה מכוסה בקפוצ'ון. הסנגור הטיח במתלונן כי הוא משנה את גרסתו ב-180 מעלות בכל שאלה שנשאל על-ידו. תשובת המתלונן: **"תשמע מכובדי, אני לא הופך שום דבר, אני מספר בדיוק מה שהיה, זה קטנות, זה שראיתי וזיהיתי אותו זה מיליון אחוז, אתה מנסה עכשיו לחפש איזו מילה של אולי לערער אותי. תקשיב, אתה לא תערער אותי. אני אמרתי בדיוק מה שאני זוכר וזה מה שאני זוכר וזה מה שהיה"** (עמ' 16 שו' 9-6).

המתלונן לא זכר כי בחקירתו ציין בשלוש הזדמנויות שונות, כי נאשם 2 לבש חולצה לבנה (עמ' 16 שו' 99-18. עם זאת, אישר כי כל שרשום בהודעתו, זה מה שאמר לחוקרים באותו יום, עמ' 17 שו' 10).

המתלונן ציין כי מה שאמר בחקירתו זה מה שראה (עמ' 18 שו' 25). אם טעה בעניין החולצה הלבנה, שיכול והייתה שחורה, אין לו הסבר לכך (עמ' 19 שו' 3).

בעניין דברים שמסר לחוקריו לפני מסדרי הזיהוי, ציין המתלונן: **"...הם רצו שאני אזהה את שניהם, את מי שנכנס זיהיתי בודאות ואז שאלו אם אני אוכל לזהות את מי שנמצא בחוץ, אמרתי אם אני אזהה אז אני אזהה, וגם הצבעתי על מישהו שהיה נראה לי שהוא דומה לו, אמרתי תשמע יכול להיות שהוא מזכיר אותו בחיצוניות, אבל אני לא מזהה אותו בודאות"** (עמ' 20 שו' 8-10). משהסנגור אמר לו שהדברים לא מופיעים בשום מקום, השיב המתלונן: **"זה לא בעיה שלי"** (עמ' 20 שו' 13), ובכל מקרה, הוא לא אמר בשום מקום שהוא יוכל לזהות את נאשם 2 (עמ' 20 שו' 15).

6. לשאלות פרקליטו המלומד של נאשם 2, עו"ד מוטי איוס, אישר המתלונן כי לא הצליח לזהות את נאשם 2, וגם קודם למסדר זיהוי התמונות, בחקירתו במשטרה לא היה בטוח שיהיה בכוחו לזהות את נאשם 2.

המתלונן גם לא זכר כי אמר לחוקרים, שהאופניים היו בצבע שחור, והוא אינו זוכר שציין בפני החוקרים דגם או צבע של האופניים (עמ' 26 שו' 2-5).

להערכתו, בזמן המרדף אחרי השודדים, המרחק בינו לבינם היה פלוס מינוס 15-20 מטרים (עמ' 26 שו' 11). המתלונן לא בדיוק זכר את שני האנשים האלמונים שפגש ברגע בו החליט להפסיק במרדף, וכן לא זכר שאחד מהשניים אמר לו שהינו מכיר את אחד השודדים (עמ' 27 שו' 9-11).

הערכת עדות המתלונן בבית-המשפט

7. המתלון העיד בבית-המשפט בצורה בהירה ושוטפת.

לא מדובר בעד שביקש לבוא חשבון עם מי מהנאשמים, לא מדובר בעד שביקש להגזים ולתאר האירועים בצורה מוגזמת כלשהי. ניתן היה להתרשם כי מדובר בעד שבחר להעיד את האמת לאמיתה בבית-המשפט.

8. המתלון, זיהה את נאשם 1 במסדר זיהוי תמונות.

הזיהוי היה אופטימלי מבחינה זו שהמתלון זיהה את נאשם 1 בצורה מיידית, כשהוא סמוך ובטוח שזה האיש ששדד ופצע אותו באמצעות סכין.

המתלון לא היסס, ולו לרגע, בזיהוי, המתלון, מבחינתו, הינו סמוך ובטוח במאת האחוזים בזיהוי שזיהה את נאשם 1.

הנסיבות בהן הבחין המתלון בנאשם 1 מגבות את ביטחונו בזיהוי.

למתלון היה זמן משמעותי - בהתחשב בהתרחשות האירוע - להטביע תווי פניו ומבנה גופו של נאשם 1 בראשו.

המתלון שמע וראה את הנאשם 1 בתאורה טובה של משרדו, ממרחק קצר ביותר.

המתלון נחתך בגופו על-ידי נאשם 1, כמתואר על-ידו, חתכים, שהוסיפו מימד של טראומה והעצימו החוויה שחוה מבלי יכולת להפיסה ולהעבירה ממנו.

9. פרקליטו המלומד של נאשם 1, עו"ד אלון אייזנברג, טען כנגד הזיהוי שזיהה המתלון את נאשם 1. לגישת הסנגור המלומד, מדובר במסדר זיהוי תמונות, שנערך שלא בנוכחות סנגור.

המתלון זיהה אכן את נאשם 1, כמתואר לעיל, במסדר זיהוי תמונות במשטרה, שנערך שלא בנוכחות פרקליטו.

ממוצג **ת/35** עולה כי הליך הזיהוי בו זוהה נאשם 1 ע"י המתלון הינו הליך המכונה "עיון באלבום תמונות" או מסדר איתור:

"זיהוי על-ידי עיון באלבום תמונות מתבצע בדרך-כלל בשלב האיתור, בו אין בידי המשטרה חשוד מסוים, והיא מבקשת לאתר את החשוד. המאתר מוזמן לדפדף באוסף תמונות של אנשים אשר עשויה להיות להם זיקה לעניין, שמא יתקל בתמונה שאותה יזהה כמשתייכת למבצע העבירה. הקשר בין התמונות אינו מתבסס על דמיון חיצוני, אלא על תכונה כלשהי היכולה להיות רלוונטית לביצוע העבירה (כגון, לצורך איתור גנב, מוצגות לעד תמונות של אנשים המוכרים למשטרה כעברייני רכוש). לעומת זאת, מסדר זיהוי תמונות מוכן באופן מלאכותי, ובו בוחרת המשטרה תמונות אשר סובבות את תמונת המטרה, בה מצולם החשוד."
(ע"פ 10360/03 שדיד נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים המשפטיים) (להלן: "עניין שדיד", בפסקה 8))

כפי שנקבע בפסיקה, ישנה חשיבות לנוכחות סנגור גם בהליך העיון באלבום (בין אם סנגורו של החשוד ובין אם סנגור מן

הסנגוריה הציבורית, ככל שאין בנמצא חשוד ספציפי או שלא ידוע מי סנגורו) לצורך פיקוח על אופן עריכת ההליך והבטחת אמינותו (ראו עניין שדיד, בפסקה 21). בעניינו, בשלב עריכת הליך הזהיו לרשויות החקירה כבר חשדו כי הנאשמים שלפניי ביצעו את השוד (ראו לעניין זה **ת/35**, ממנו עולה כי תמונותיהם של הנאשמים שימשו כתמונות "מטרה"), ומשכך היה על המשטרה לוודא כי במהלך העיון באלבום נוכח סנגור, בין אם סנגור מטעם הנאשמים ובין אם מטעם הסנגוריה הציבורית. זאת לא נעשה.

על כן, בכוונתי להקפיד ולבחון בזהירות זיהוי זה.

מדובר בזיהוי על-ידי עד אמין ומהימן, עד שאין טוען כלפי הגינותו. ברם, גם עד אופטימלי שכזה עשוי לטעות, ועל-כן שומה לבחון ולראות האם זיהוי זה נתמך בראיות נוספות.

השודדים שנמלטו מזירת העבירה נצפו על-ידי אזרחים וכן רוכבי הקטנוע יצחק דדון ואריאל כהן, שדיווחו בזמן אמת למשטרה על ההימלטות.

עדות יצחק דדון

10. העד יצחק דדון סיפר על התגלגלות האירוע במהלכו שמע קול של פגיעה של רכב באופנוע, אנשים צועקים לעבר רוכבי האופנוע: "**גנב גנב הם גנבים**" (עמ' 28 שו' 26).

הוא לעצמו ביקש שלא להתעכב, אך החבר עמו נסע, אריאל כהן, רצה להמשיך לרדוף אחרי השניים שנמלטו. חברו, שרכב על אופנוע והוא אחריו, נסע אחרי הבורחים, ובאותו זמן הוא התקשר בטלפון למשטרה. משהגיעו לגשר גבעת שמואל, הבחין בבורחים פונים לתחנת הדלק, ואז ביקש מחברו, שעצר את האופנוע, לחזור חזרה (עמ' 29 למעלה).

לשאלת התובעת ציין כי לא הספיק לראות יותר מדי, אבל ציין כי ראה בן-אדם קירח, דהיינו בן-אדם עם קרחת, גוף רחב (עמ' 29 שו' 17-26).

עם זאת, הוא לא זוכר את נאשם 2, ובעניין נאשם 1: "**...אני בטוח בשישים אחוזים בטוח שזה לא הוא**" (עמ' 29 שו' 26).

11. לשאלות פרקליטו המלומד של נאשם 2, עו"ד מוטי איוס, ציין דדון כי להבדיל ממנו, חברו אריאל כהן: "**יש מצב שהוא ראה אותם והוא מכיר אותם, אני לא ראיתי אותם**" (עמ' 33 שו' 5). כל שהוא זוכר, כי ראה במעורפל שאני אנשים קירחים (עמ' 33 שו' 14). הסנגור המלומד שאל את העד בעניין דברים שחברו אריאל כהן אמר למשטרה, ותשובתו: "**...הוא אמר שהם עם שיער קצוץ, שהוא מזהה אותם, כן, לא הבנתי אותך. אריאל אמר שהוא ראה אותו עם שיער קצוץ. אם זה מה שאמרתי, אז אמרתי מכיוון שהוא אמר שיער קצוץ ואני אמרתי שהוא עם קרחת, אז זה לא תואם, אין לי ביטחון מספיק להרשיע פה, אין לי ביטחון מספיק להעיד בכלל**" (עמ' 34 שו' 25-22).

עדות אריאל כהן

12. פרקליטו המלומד של נאשם 2, עו"ד מוטי איוס, יצא חוצץ כנגד הזיהוי שזיהה העד אריאל כהן את נאשם 2.

לגישת הסנגור, מדובר בעד לו סכסוך וריב עם הנאשם. העד לא הסתיר שנאתו לנאשם. הסנגור עמד על נתונים, שיש בהם כדי לאיין, או לפחות להחליש, עדות עד ראיה זה: א. מדובר בעדות כבושה של מספר ימים. אריאל כהן לא מסר בהזדמנות הראשונה כי הינו מכיר את הנאשם מימים ימימה. ב. אריאל כהן לא סיפר על הזיהוי שזיהה את נאשם 2 לאחיו, כמו גם לא לדדון. ג. הוכח בבית-המשפט, כך הסנגור המלומד, כי לעד לא ניתנו תנאים אובייקטיביים, שאפשרו לו זיהוי נכון, כמו למשל מצב תאורה, תנאי ראות וזוויות ראייה, מרחק ממנו צפה בנאשם, אריאל כהן קודם להתרחשות שתה אלקהול במועדון, שוחח בטלפון בזמן המרדף.

לא אוכל לקבל גישת הסנגור המלומד.

העד אריאל כהן עשה בבית-המשפט כל אשר לאל ידו על-מנת לחזור מדברים ברורים ומפורשים, בהם הפליל את הנאשם 2 בחקירתו במשטרה.

העד אריאל כהן מכיר את הנאשם מימים ימימה, היכרות שנתנה לו יכולת טובה לזהותו בתנאים שצוינו על-ידי הסנגור המלומד.

נוכח טענותיו של הסנגור הנכבד, ארחיב בעניינו של אריאל כהן במקום שניתן היה לקצר.

13. אריאל כהן עלה על דוכן העדים כשהינו נחוש ונחרץ בדעתו שלא לומר מילה וחצי מילה כנגד מי מהנאשמים. יתר על כן, עד זה ביקש בכל מאודו להימנע מלמסור עדות בבית-המשפט.

מיד בתחילת עדותו ציין אריאל כהן כי אינו מכיר את נאשם 2 (עמ' 55 שו' 2). ביתר עוצמה: **"זה? בחיים שלי לא ראיתי אותו"** (עמ' 55 שו' 9). ובהמשך: **"אני? אני בכלל לא מכיר אותו, לא יודע אם הוא מכיר אותי בשם, אני לא בכלל לא מכיר אותו ואני לא יודע מי הוא. אני לא ראיתי את הבן-אדם הזה מימי"** (עמ' 63 שו' 20-21). וכן: **"לנו יש חברים משותפים? אני לא מכיר אותו"** (עמ' 78 שו' 30). ועוד: **"...אין לי איתו עבר פלילי, ואין לי איתו קשר, בחיים שלי לא ראיתי אותו, אין לי קשר אליו..."** (עמ' 79 שו' 8-9).

העד העיד בחקירתו הראשית כי הודיע לחוקרי המשטרה כי אינו רוצה לבוא לבית-משפט ולא רוצה להעיד, והם השוטרים: **"...הוציאו מפה החוצפנים האלה שאני אמרתי את השם שלו, אני לא אמרתי את השם שלו, אני לא אמרתי שום דבר, הם דיברו איתי, הפעילו לחץ, הם אמרו לי, אני לא אמרתי שום דבר מפי, וגם בחקירה הם חקרו אותי והם איימו עלי, זה הכל הם, זה הכל הם אמרו את זה והם עשו את זה, אני לא אמרתי שום דבר, הם ישבו איתי שעות ודיברו איתי והתקשרו אלי, אני לא אמרתי שום דבר עליהם"** (עמ' 55 שו' 22-26; עמ' 63 שו' 30).

כך גם בהמשך: **"...אני לא קשור לזה, הוציאו הודעה מפי, אנשי המודיעין הרשעים האלה, הם עשו פה עוול**

לבן-אדם, מה שאמרתי לא אמרתי בכוונה, ואנשים פה יודעים את זה, זה בגלל אנשי המודיעין הרשעים האלה של רמת-גן, הם יושבים עלי שעות, מפעילים עלי לחץ, הם יודעים הכל אנשי המודיעין האלה..." (עמ' 56 שו' 22-19).

14. במצב דברים זה, הוכרז העד כעד עוין והודעתו במשטרה הוגשה כמוצג (ת/122).

סעיף 10א לפקודת הראיות נחקק על רקע הלחץ והאיומים של עולם הפשע על עדים פוטנציאליים, וביקש לנטרל את השפעת הלחץ והאיומים הללו לקראת המשפט, על-ידי יצירת האפשרות להשתמש בהודעה הנמסרת בשלב החקירה לפני שהיה למעוניין בדבר הזדמנות להפעיל לחץ ואיומים (ראו לעניין זה דנ"פ 4390/91 מ"י נ' חג' יחיא, פ"ד מז(3), 661). סעיף זה הינו חריג לאיסורים על עדות שמיעה, המאפשר קבלת הודעות שניתנו מחוץ לכותלי בית-המשפט ושנותניהן חזרו בהם מדבריהם במהלך המשפט (ראו למשל ע"פ 2103/07 הורוביץ נ' מ"י (לא פורסם, מיום 31.12.08); ע"פ 9734/04 חמדאן נ' מ"י (לא פורסם, מיום 7.2.08); ע"פ 8262/06 נגה נ' מ"י (לא פורסם, מיום 30.7.07)).

התנאים המצטברים לקבילותה של אמרת החוץ הינם כי מתן האמרה הוכח במשפט (ראו ס' 10א(א)(1)), וכי העדות שונה, לדעת בית המשפט, מן האמרה בפרט מהותי, או העד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את תכנה (ראו ס' 10א(א)(3)). כמו כן, סעיף 10א(א)(2) מחייב כי נותן האמרה יהיה עד במשפט, וכי תינתן לצדדים הזדמנות לחקורו כתנאי לקבלת האמרה, במטרה לאפשר להם לעמוד על אמיתות דבריו באמצעות חקירה וחקירה נגדית, אף שנאמרו מחוץ לכותלי בית-המשפט (ע"פ 7450/02 עיד נ' מ"י, פ"ד נט(6), 366). [ראו עוד לעניין זה ע"פ 2119/07 בן שטרית נ' מ"י (לא פורסם, מיום 29.4.08); ע"פ 11426/03 חואמדה נ' מ"י, מיום 31.12.08; ע"פ 5905/04 סלומון נ' מ"י (לא פורסם, מיום 7.10.07); ע"פ 685/05 דרעי נ' מ"י (לא פורסם, מיום 26.7.07); ע"פ 557/06 עלאק נ' מ"י (לא פורסם, מיום 11.4.07); ע"פ 7637/05 יוסף ואח' נ' מ"י (טרם פורסם, מיום 5.7.05); ע"פ 3436/05 פלוני נ' מ"י (טרם פורסם, מיום 11.11.05); ע"פ 5249/98 מירילאשוילי נ' מ"י, (לא פורסם, מיום 8.7.99); ע"פ 501/81 אבו חצירה נ' מ"י, פ"ד לו(4), 141; ע"פ 396/84 פלוני נ' מ"י, פ"ד לט(1), 533].

15. בענייננו הדברים ברורים ומוחוורים בעליל.

אריאל כהן הובא לבית-המשפט על-פי צו הבאה שהוצא על-ידי לאחר שנמנע מלכבד צו בית-משפט, שהורה על התייצבותו. העד הביע בצורה שאין ממנה כי אין בכוונתו להעיד בבית-המשפט וגם שהודע לו כי כל חקירתו תועדה, עדיין נותר עיקש בעמדתו כי חוקרי המשטרה דחקו ולחצו אותו לומר דברים, שלא התכוון לאמרם.

16. להלן יפורטו נימוקים נוספים שהובילו אותי להעדיף הודעתו של העד אריאל כהן במשטרה על-פני עדותו בבית-משפט:

א. הודעתו במשטרה מתיישבת עם עדותו של חברו, יצחק דדון. אריאל כהן תיאר בהודעתו מסלול נסיעה דומה למסלול שתואר על-ידי יצחק דדון בבית-המשפט.

ב. העד דיבר במשטרה בצורה חופשית למדי, עד שהודע לו כי דבריו מוקלטים ומתועדים. בשלב זה החליט שלא להוסיף דברים בחקירה (עמ' 62 שו' 27). העד ציין כי לא ידע שהינו מוקלט והדברים שדיבר הוכנסו לפיו (עמ' 68 שו' 21).

ג. העד אריאל כהן ציין בבית-המשפט כי אינו מכיר מי מהנאשמים. העד אריאל כהן הדגיש כי אינו מכיר את נאשם 2. העד ציין כי לא ראה את הנאשם גם לא באומן (עמ' 81 שו' 6; עמ' 81 שו' 22).

דא עקא, נאשם 2 העיד בבית-המשפט כי הינו מכיר את אריאל כהן. הנאשם 2 העיד כי אריאל כהן מכר סמים באומן.

יתר על כן, אחיו של אריאל כהן העיד בבית-המשפט כי כמו העד, הינו מכיר את נאשם 2.

ד. אריאל כהן ציין חזור וציין כי הודעתו (ת/122) נמסרה כתוצאה מלחץ של חוקרי המשטרה, אבל הוציא מכלל החוקרים דווקא את החוקר שגבה את הודעתו, שמעון זהבי, שאותו ראה בפעם הראשונה במרחב דן (עמ' 64 שו' 31), שמות החוקרים האחרים מיאן נאשם 2 למסור. לדבריו, הינו מעדיף למות מאשר להלשין על חוקרי מודיעין: "**אני לא מלשין עליהם**" (עמ' 65 שו' 10; עמ' 65 שו' 29).

לאמור, הודעתו של העד אריאל כהן נגבתה על-ידי שמעון זהבי, שהוביל את החקירה. גם אליבא אריאל כהן, חוקר זה לא דחף מילים לפיו ולא איים עליו.

המאיימים האלמונים, לפי גרסתו, הינם חוקרי משטרה אחרים, שנותרו בבחינת אלמונים נוכח סירובו למסור פרטיהם, וזאת הואיל והוא אינו מלשין.

למותר לציין, דבריו אלה של העד הינם בבחינת קש וגבבה.

ה. העד ציין בחקירתו הנגדית בבית-המשפט כי לא זיהה את נאשם 2, הואיל וזה היה רעול פנים (עמ' 67 שו' 26; עמ' 67 שו' 31).

לא אחד מהעדים ציין כי השניים שנמלטו על אופנוע והמתלונן צעק אחריהם "גנב גנב" היו רעולי פנים. יתר על כן, גם דדון, שנסע עמו על האופנוע בזמן הרלוונטי, לא הבחין כי מי משני השודדים הנמלטים היה עם פנים מוסתרות.

ו. העד אישר בבית-המשפט כי דיווח בזמן אמת לשוטרים על התאונה בה היו השודדים מעורבים, אבל הוסיף וציין כי לא היה בכוחו לזהות את נאשם 2 (עמ' 68 שו' 30 עד עמ' 69 שו' 8).

אין מחלוקת כי השודדים, אחריהם רדף המתלונן, היו מעורבים בתאונה, במהלכה התעכבו, כמתואר על-ידי העדים בתיק זה.

ז. העד אישר בבית-המשפט לשאלת פרקליטו של נאשם 2, כי ראה אנשים עם דם במהלך המרדף.

אין מחלוקת כי המתלונן היה פצוע ונוטף דם (עמ' 70 שו' 18-26).

ח. העד יצחק דדון - שאין חולק, למעשה, על דבריו בבית-המשפט - ציין בבית-המשפט כי אריאל כהן היה האיש שביקש לרדוף אחרי השניים שנמלטו.

העד, אריאל כהן, התכחש בבית-המשפט לעובדה כי היה זה הוא שיזם את המעין מרדף אחרי השודדים, אבל אישר כי נסיעתם בעקבות הנמלטים נבעה: **"מה אני שב"כ? אני אלך לתפוס אנשים? נסעתי מהסקרנות"** (עמ' 72 שו' 23).

לאמור, עדותו של העד יצחק דדון בבית-המשפט מתיישבת עם הודעתו של אריאל כהן במשטרה.

ט. אריאל כהן נשאל על-ידי פרקליטו המלומד של נאשם 2, עו"ד מוטי איוס, כי אם היה מזהה את נאשם 2 או אדם אחר שהינו מכיר, האם היה מוסר זאת למשטרה, ותשובתו החד-משמעית: **"בחיים לא אמרתי, בחיים לא דיברתי"** (עמ' 75 שו' 13).

אריאל כהן בלא משים ביטא בבית-המשפט את השקפת עולמו, כי אין זה ממנהגו ומדרכו להעיד כנגד עבריינים שנקלעו בדרכו.

לאמור, העד התקשה להתמודד עם דברים, שמסר לחוקר שמעון זהבי במהלך חקירתו. הכחשתו הגורפת לדברים שמסר בבית-משפט, דברים שתועדו עלי **ת/122** - כמעט נתבקשה מאליו, על-פי דרכו.

י. העד אישר בבית-המשפט כי שוחח במהלך הנסיעה אחרי השודדים עם מוקד 100 (עמ' 77 שו' 26).

יא. חוקר המשטרה, רס"ב שמעון זהבי, העיד בבית-המשפט וציין לשאלת פרקליטו המלומד של נאשם 2, כי לא הכיר את אריאל כהן קודם לחקירתו במקרה זה (עמ' 85 שו' 23).

חוקר המשטרה סיפר על אופן מסירת העדות על-ידי אריאל כהן.

קודם תיעוד עדותו (ת/122) סיפר העד אריאל כהן לחוקר המשטרה, כי נהג על אופנוע יחד עם יצחק דדון לכיוון רח' עזרא: **"ולפתע הבחין בתאונת דרכים בצומת, כאשר התקרב למקום התאונה ראה שני רוכבים אשר לבושים בשחור, שנהג הקטנוע החשמלי מוכר לו ואז הבחין שמדובר בבחור בשם נחמן יפה אושרי, שמוכר לו אישית, כאשר במקביל ראה בחור זב דם צועק תעצרו אותם. לדבריו, הוא מאוד התפלא שהחשוד נחמן יפה והבחור הגדול עם שיער קצר שהיה איתו לא היו רעולי פנים או עם קסדות. לדבריו, בשלב זה התחילו החשודים שרוכבים על הקטנוע החשמלי לברוח לכיוון הגשר שמחבר בין בני-ברק לגבעת שמואל, והוא החל לנסוע אחריהם עד שהם חצו את הגשר לכיוון גבעת שמואל" (ת/24).**

לאמור, על-פי עדות חוקר המשטרה, העד אריאל כהן, קודם למסירת הודעתו המוקלטת, תיאר בצורה חופשית מעורבותו של נאשם 2.

יב. אריאל כהן סיפר בהודעתו במשטרה על מגוריו של נאשם 2 בירושלים, כמו גם על מעצר הבית שלו.

פרטים אלה יכול למסור רק אדם שמכיר באופן קרוב ואישי את נאשם 2 - כמו שהציג עצמו אריאל כהן בהודעתו זו.

אמור מעתה, הנני מעדיף הדברים שמסר אריאל כהן בחקירתו במשטרה על-פני עדותו בבית-משפט.

17. ההודעה במשטרה, **ת/122**, נתמכת ומתחזקת במצבור ראיות שהוכחו בבית-משפט (רק למשל, הודעתו של יצחק דדון, עדות המתלונן ועדויות נוספות שהוגשו בהסכמה לבית-המשפט).

18. **במצב דברים זה אביא מקצת מהדברים שמסר אריאל כהן בהודעתו במשטרה (ת/122).**

"אריאל כהן: שני גברים לבושים בשחור, מה בלי קסדות, חצי פנים רואים, קפוצ'ון אפילו לא על הראש ואני הייתי בטלפון הייתי עסוק... פתאום התקרבותי לתנועה לראות מי אנשים, מי שצעקו תפוס אותו תפוס אותו, באתי אליהם והתקדמתי אליהם. חשבתי שאני מכיר אותו את הבחורים, הסתכלתי ככה לראות אם אני מכיר אותו, פרססתי לראות אם אני מזהה אותו, לא בשביל המחשבה עליו. נסעתי הגעתי עד לגבעת שמואל, ראיתי שבאמת אני מכיר אותם.

חוקר: ומי אלה? מי ראית?

אריאל כהן: ראיתי... בן נחמן יפה ולא ראיתי את השני, את השני אני לא מכיר אותו.

חוקר: נחמן מה?

אריאל כהן: נחמן יפה.

חוקר: יפה?

אריאל כהן: כן.

חוקר: איפה הוא גר?

אריאל כהן: הוא גר בגבעת שמואל. איך קוראים לרחוב הזה? אתה יודע מה זה פטרוזיליה?

חוקר: כן.

אריאל כהן: יופי, צד ימין זה פטרוזיליה שלך נכון?

חוקר: כן.

אריאל כהן: יופי אז ביניה איפה שבמרחב דן בחוץ, איפה מצד ימין של מרחב דן אבל פינה ימינה הבית אחד, שתיים, שלוש, אחד הבתים מצד שמאל של הכביש זה אחד הבתים של סבא שלו, שמה הוא גר, אני לא זוכר בדיוק מספר בית שלו, מזמן.

חוקר: הוא מה? הוא נהג על האופנוע?

אריאל כהן: (מהנהן לחיוב) הוא (לא ברור) על האופנוע.

...

חוקר: עכשיו רגע, בצומת מה אתה רואה? בצומת מה קרה להם שם?
אריאל כהן: הם נפלו הם נתקעו במישהו במהירות והם נפלו על הרצפה.

חוקר: במה? במה הם נתקעו?

אריאל כהן: באוטו.

חוקר: באוטו? איזה אוטו? הם נתקעו אתה זוכר?

אריאל כהן: וואלה לא, לא זוכר איזה אוטו זה היה, ניסיתי לזהות אם נתקעו באיזה אוטו, הבן-אדם אפילו המשיך, הרי הם נתקעו בו, הבן-אדם שמה, הם עברו אותו והוא המשיך לנסוע, שברו לו את הפנס, נתקעו לו בדלת, נפלו על הרצפה וראיתי בן-אדם שמה רץ כולו דם, כאן כל הראש, הפנים (מילה לא ברורה).

חוקר: מה הוא? אמר משהו הבן-אדם הזה?

אריאל כהן: תפסו תפסו אותו, תפסו, אתה עם האופנוע תרוץ אליו תתפסו אותו. לא חשבתי מי זה בכלל אתה מבין? חבר שלי אומר לי (משפט לא ברור) לתפוס את הבחורים פה.

חוקר: כמה זמן אתה מכיר את הנחמן יפה הזה? יפה איך קוראים לו.

אריאל כהן: יפה.

חוקר: כמה זמן אתה מכיר אותו?

אריאל כהן: היינו חברים טובים בעבר אתה מבין? היינו חברים טובים פעם.

חוקר: מה? ממש ממש חברים?

אריאל כהן: כן, היינו חברים פעם בעבר. לא לא הייתי איתו, לא עשיתי איתו את הדברים, אני מכיר אותו אתה יודע מפעם מהבית-הספר.

חוקר: היית אצלו בבית פעם?

אריאל כהן: מה בירושלים?

חוקר: בירושלים? הוא גר בירושלים גם?

אריאל כהן: הוא היה גר בירושלים, כן.

חוקר: ואיפה הוא גר עכשיו? בגבעת שמואל אתה אומר?

אריאל כהן: כן.

חוקר: פה בגבעת שמואל היית אצלו בבית?

אריאל כהן: לא, לא הייתי אצלו, פשוט סבא שלו גר שמה, הייתי אצלו בחוץ, הוא היה במעצר בית, ישבתי איתו מחוץ, ישבנו בחצר, לא נכנסתי לתוך הבית שלו. סבתא שלו וסבא שלו גרים

שם אתה מבין?"

(ת/122 עמ' 3 ו-4).

בהמשך מתאר אריאל כהן בהודעתו כי זיהה לראשונה את נאשם 2 באירוע בשעה שזה נפל כתוצאה מהתאונה (ת/122, עמ' 5 שו' 11).

העד יודע כי שמו של נאשם 2 הוא לא רק נחמן יפה אלא: "אושרי כן אני אומר לך חפש אותו במג"ב משטרתי הם מכירים אותו..." (שם, עמ' 5 שו' 34).

העד סיפר כי כתוצאה מהתאונה נפגעו שני הנמלטים כדלהלן:

"חוקר: על החשודים עצמם מה הם נפצעו מהנפילה, מהתאונה?

אריאל כהן: אח שלי הם קיבלו איזה מכה, איזה בום. אני לא יודע אם ירד להם דם אבל הם קיבלו בומבה, ברגליים בידיים, שאתה נכנס באופנוע במהירות והאופנוע על הרצפה אי-אפשר לא לקבל מכה ביד ברגל.

חוקר: איפה תכל'ס אתה מתנתק מהם ואתה לא רואה אותם יותר?

אריאל כהן: בגשר של גבעת שמואל שהם נכנסו לצד שלי.

חוקר: אבל מה? אתה ראית אותם שהם עולים והסתכלת עליהם לאורך כל הדרך?

אריאל כהן: כן כן כן, שעמדתי שלוש דקות, עצרתי את האופנוע והסתכלתי עליהם.

...

חוקר: מה הבעיה שלך אריאל?

אריאל כהן: לא רוצה שתרשום אותי כי זה לבוא לבית-משפט זה לבוא להעיד.

...

אריאל כהן: לא רוצה שתרשום אותי" (ת/122 עמ' 6).

ובהמשך בעניין חוסר רצונו להעיד בבית-המשפט:

"אריאל כהן: כי אני לא רוצה שתרשום אותי מסיבה אחת.

חוקר: נו?

אריאל כהן: לא רוצה להיות רשום בעדי התביעה, לא.

חוקר: רגע, אתה חושב שזה שדיברתי איתך עכשיו אני לא יכול לעשות מזכר ולרשום מה שאמרת לי?

אריאל כהן: אבל אני מוקלט?

חוקר: כן זה מוקלט.

אריאל כהן: אני יודע שזה מוקלט.

...

אריאל כהן: אני יכול להכחיש את זה שהייתי פה.

חוקר: לא אל תלכלך.

אריאל כהן: אני לא מלכלך.

חוקר: (לא ברור - מדברים בו זמנית)

אריאל כהן: לא (צוחק).

חוקר: נו באמת תהיה הגיוני.

אריאל כהן: לא אין בעיה, אני לא רוצה שתרשום אותי מסיבה אחת, אין לי כוח לזה אל תכניס

אותי לצרות האלה, זה צרה צרורה, אני אומר לך, אין לי ראש לזה, אין לי כוח לזה, ברמה הזאתי אתה מבין? הייתי פעם באיזה תיק היה שם איזה שלוש אלף תביעה, שלוש אלף עדי תביעה.

חוקר: נו?

אריאל כהן: אמרתי לעורך-דין שלי מזל שאני לא בתיק הזה.

חוקר: מה הבעיה אתה מקבל את היומית שלך.

אריאל כהן: לא רוצה כסף לא רוצה כסף לא רוצה כלום.

חוקר: אבל זה לא, זה יוצא אותו דבר, עכשיו אם אתה יוצא מפה ואני רושם מזכר על מה שאמרת לי.

אריאל כהן: בסדר תרשום מה שאתה רוצה אתה מבין. אם אני לא רוצה שתרשום אותי אומר לך בפנים אני לא רוצה שתרשום אותי (ת/122 עמ' 7).

וכן:

"אריאל כהן: לא, לא נכון, לא נכון אני לא רוצה שתרשום אותי כי זה יכול להיות בתיק. ההורים שלו יכולים לראות, אה אריאל כהן מבני-ברק העיד נגדך... זה חבר שלי טוב אז איך פתאום היה עד? אז איך הוא רשום אצלי בתיק? (משפטים לא ברורים) אולי על זה אתה לא חושב אבל יש המון חברים שהם חברים שלי ככה, ואנחנו נשרוף קשרים על מה שעשיתי איתך פה חמש דקות.

חוקר: אבל אתה כבר לא חבר שלו.

אריאל כהן: לא קשור, אבל אני מכיר אותו והוא בא ולוחץ לי יד ברחוב, הוא תמיד בא לדבר איתי, זה שאני שונא אותו, זה משהו אחר. זה שאנחנו כבר לא בקשר טוב.

חוקר: אבל נקלעת למצב שאתה לא יכול לברוח ממנו.

אריאל כהן: זה שאני לא בא ומדבר איתו, זה שהוא בא ולוחץ לי יד ואנחנו יושבים ומדברים אבל זה לא הדדי אתה מבין, אנחנו לא חברים. אבל יש לנו המון חברים וחברים טובים שלי שאני מסתובב איתם ביום יום, גם גדלנו ביחד, עשינו דברים ביחד ויש לי שם של חבר מאוד מאוד טוב..."

(שם, עמ' 9 שו' 17-32).

וכן:

"חוקר: תקשיב. אה לא ענית לי על השאלה, מתי ראית אותו בפעם האחרונה.

אריאל כהן: באומן.

חוקר: מתי?

אריאל כהן: לפני שבוע (שם, עמ' 10 שו' 32-35).

ולקראת סיום:

"חוקר: מה? תשמע עוד פעם זה לא, לא ישנה לך את התמונה אם לקחתי עדות או לא לקחתי עדות, זה לא ישנה את התמונה.
אריאל כהן: בטח שזה ישנה.
חוקר: איך ישנה?
אריאל כהן: לפחות, אני יכול להגיד שלא העדתי.
חוקר: אבל אני רושם מזכר על זה שדיברתי איתך.
אריאל כהן: אתה יכול לרשום.

...

אריאל כהן: אי אי לא אתה מבין? לא, אני אגיד לך את האמת. אתה מכניס אותי פה למצב שאני לא רוצה להיות בו. אני אומר לך את האמת, אתה מכניס אותי פה למצב שאני לא רוצה להיות בו" (שם, עמ' 14 שו' 20-35).

וכן:

"חוקר: או.קי אתה יודע איזה רחוב הוא גר?"

אריאל כהן: הרחוב של הפטרוזיליה. אני לא מכיר אותו הרחוב של הפטרוזיליה שמצד ימין, הרחוב הראשי.
חוקר: אמרת שהשם הוא נחמן.
אריאל כהן: נחמן יפה.
חוקר: יפה?
אריאל כהן: כן. אבא שלו זה אבי.
חוקר: אבא שלו איך קוראים לו?
אריאל כהן: אבי אפשטיין.
חוקר: אבי? אז זה שם המשפחה שלו אז מה זה אפשטיין?
אריאל כהן: ככה קוראים לאבא שלו.
חוקר: רגע ולנחמן הזה זה לא אפשטיין.
אריאל כהן: זה השם שלו רק בסדר, בסדר, אבא שלו.
חוקר: רגע אמרת שיש לו עוד שם לנחמן.
אריאל כהן: אושרי אושרי.
חוקר: אושרי?

אריאל כהן: אם אתה מחפש אפילו מרחב ירושלים, אז מיליון מכירים אותו אתה מבין?
חוקר: אה מכירים אותו בירושלים?
אריאל כהן: מכירים אותו אני אומר לך מיליון, אתה מבין? אין פה אחי.
חוקר: אבא שלו גם כן מוכר במשטרה?
אריאל כהן: בטח אבא שלו משתחרר כל יום יומיים, אתה מבין?
חוקר: אה הוא יושב הרבה? (ת/122, עמ' 17 שו' 11-34).

אמור מעתה, אריאל כהן, שהינו חברו של נאשם 2 ומכיר אותו בצורה קרובה תקופה ארוכה, זיהה את נאשם 2 כאחד השודדים שנמלט על האופניים החשמליים.

19. להעיר, נאשם 2 בעדותו בבית-משפט אישר כי הינו מכיר את אריאל כהן מזה כ-5 שנים בערך (עמ' 143 שו' 1). נאשם 2 הוסיף ואישר כי לו ולאריאל כהן היו "ענייני סמים" בתקופת שהותם באומן. נאשם 2 אישר בבית-המשפט כי אף בתקופה בה התגורר בירושלים, ביקר אותו אריאל כהן, והשניים בילו עם חברים משותפים בירושלים (עמ' 143 שו' 17-7).

20. הודעת העד דניאל ולנשטיין, שהוגשה בהסכמה (ת/13) משלימה תמונת ההימלטות.

סיכום עד כאן, נאשם 1 הינו אביו של נאשם 2.

נאשם 1 זוהה על-ידי המתלונן כמי ששדד אותו וחתך את גופו.

נאשם 2 זוהה על-ידי חברו, העד אריאל כהן, כמפורט לעיל.

מדובר בשני עדים, שאין כל קשר והיכרות ביניהם.

21. חשוב להדגיש, מדובר בשני עדים, שזיהו בנפרד כל אחד מהשודדים.

הוחזר בעליל: אלה השניים הינם אב ובן. בנתון זה יש לחזק וליתן תוקף נוסף לזיהוי שזיהה כל אחד משני העדים את כל אחד מהנאשמים בנפרד.

קשה לגרוס ברצינות, כי העובדה ששני עדים, שאינם מכירים איש את רעהו, מזהים כל אחד בנפרד, אחד משני השודדים, אב ובן, שפעלו בצוותא חדא - הינה מקריות מופלאה.

רוצה לומר, ניתן לקבוע כי זיהוי כל נאשם בנפרד, כמפורט לעיל, תומכת בזיהוי שזיהו שותפו לביצוע העבירה.

אבחן עתה גרסאות הנאשמים.

נאשם 1

22. נאשם 1 הכחיש בבית-המשפט כל קשר למיוחס לו על-פי כתב האישום.

בחקירתו הראשית סיפר כי היה בביתו בשעה שהגיעה אליו המשטרה באותו לילה: "הם שאלו אותי איפה הבן שלי, אמרתי להם שהוא כרגע לא בבית, הוא הלך והוא לא נמצא עכשיו בבית ונתנו לי את הטלפון להתקשר אליו, הוא לא היה זמין. השוטר נתן לי פלאפון, אמר לי אני מנהל את החקירה, שיבוא ביום שישי לחקירה. אמרתי לו בסדר. לקחתי את הטלפון, פגשתי את הילד, אמרתי לו היו פה משטרה, הם רוצים שתבוא לחקירה. בינתיים שאלו אותי אם יש לי אופנוע" (עמ' 99 שו' 4-8).

בעניין ה-DNA שנמצא על-גבי נעל וגרב שלו, ציין הנאשם: "קודם כל הזירה הזאת היא בעוזיאל 36, זה לא רחוק מהבית שלי, שם זה בית נטוש, בית שכביכול, איך אני אקרא לזה, זה כמו מאורת סמים, זה מבנה נטוש, הרבה אנשים באים לשם, משתמשים, מעשנים, זה זה, זה מקום נטוש כזה" (עמ' 99 למטה). לדבריו, הבין שהומלס שישן שם אוסף בקבוקים, בגדים, נעליים, אוסף זבל. יש שם עוד אנשים נוספים שאוספים זבל, אוספים בגדים והם בביתם כל פסח וראש השנה זורקים בגדים, זורקים נעליים, מנקים לכבוד השנה החדשה, אז זרקנו הרבה דברים.

הנאשם 1 ציין כי אנשים אמרו לו כי ניתן לאתר את אותו הומלס: "...ואפילו אם הוא יצטרך הוא יבוא לבית-משפט ויגיד שהוא אוסף נעליים, פחיות, אוסף זבל..." (עמ' 100 שו' 16-17), "ש. הוא יכול לבוא להעיד? ת. אני מנסה לאתר אותו, ואני רוצה לאתר אותו ואני מאמין שלדין הבא אני אביא אותו. אין לו פלאפון, הוא הומלס, הוא נרקומן, מחפשים אותו, אני אמרתי להם תאתרו את הבן-אדם" (עמ' 100 שו' 23-24).

הנעליים שנמצאו שם נזרקו על-ידי הנאשם 1 לפני זמן רב.

בעניין ה-DNA שלו וטביעות האצבע של נאשם 2, שנמצאו על האופניים, ציין הנאשם 1 כי האופניים מוכרות לו כמי ששייכות לאחד מהחבר'ה מהשכונה, מדובר בבחור בשם עידן: "...הרבה פעמים אנחנו עושים החלפות, זה נוסע על זה, או למשל נגיד אם הוא מביא אופניים חדשות זה סך-הכל אופניים, מחליפים, זה נוסע על זה, בפארק בשכונה בגבעת שמואל. אז יש מצב שאולי עשיתי סיבוב על האופניים, אולי נסעתי על האופניים, לא יודע מה, האגוז חם כי זה על חשמל, על בטריות, אז יכול להיות שנפצעתי, משהו. יצא שטיפת דם טפטפה שם אבל מה זה קשור? אני לא מבין, האופניים האלה כב' השופט הם של בן-אדם נורמטיבי, אני לא חושב שבכלל אני לא יודע מה הן קשורות" (עמ' 101 שו' 11-16).

פרקליטו המלומד של הנאשם שאל מדוע אותו עידן אינו מסכים להעיד מטעמו בבית-המשפט, ותשובת הנאשם 1: "הבן-אדם מפחד, הוא אומר שלא יסבכו אותי מה אני צריך צרות בחיים? תדבר עם עורך-הדין שיבטיחו לי שלא יסבכו אותי, אנשים מפחדים להסתבך, מפחדים להיעצר..." (עמ' 101 שו' 22-23).

חקירתו הנגדית של נאשם 1 בבית-המשפט.

23. קודם אני בא לתאר את חקירתו הנגדית של נאשם 1, אציין כי שיוויוני לנגד עיני דבריו הנכבדים של פרקליטו המלומד של נאשם 1, עו"ד אלון אייזנברג, בבואי לדוק בהערכת מהימנותו ותוקף דבריו של נאשם 1 בבית-המשפט.

הנאשם 1 ציין כי מאז שהשתחרר מבית-הסוהר אינו גר אצל אמו, דהיינו מיום 14.07.15 הינו מתגורר אצל האם (עמ' 105 שו' 16).

נוכח תשובה זו שאלה התובעת המלומדת את העד הכיצד אמו גרסה בעדותה כי הנאשם שהה בביתה רק שבוע אחד, ויותר היא לא ראתה אותו. תשובת הנאשם: **"ברור אני עושה טיולים"** (עמ' 105 שו' 19).

הנאשם ציין בבית-המשפט, כי התגורר אצל אמו מאז שהשתחרר מבית-הסוהר. התובעת הציגה בפניו גרסת אמו ואזי נשתנתה תשובתו, לפיה: הוא לא בדיוק אצל אמו, הוא נהג להסתובב ברחבי הארץ בטיולים שונים!?

יתר על כן, במהלך חקירתו במשטרה מיום 23.09.15 (ת/95ב) נשאל נאשם 1 הכיצד זוכר שהיה דווקא ביום השוד, 03.09.15 בבית אמו, ותשובתו: **"אני כל הזמן בבית כמעט"** (ת/95ב, עמ' 3 שו' 14).

התובעת המלומדת, עו"ד לילך שטיבל, הציגה לנאשם דברים, שמסרה אחותו קרן בהודעתה במשטרה, לפיהם היא נוהגת להגיע שכיחות לדירת האם ושם לא ראתה אותו. תשובת הנאשם 1: **"היא לא רואה אותי בכלל? תלוי באיזו שעה היא באה"** (עמ' 106 שו' 14).

לאמור, גרסת הנאשם בבית-המשפט גמישה על-פי צורך.

24. בהודעתו במשטרה של נאשם 1 מיום 24.09.15 (ת/96ב), נשאל על-ידי החוקר שמעון זהבי בעניין מצלמות האבטחה ברח' עוזיאל, שצילמו אותו מגיע ביום 04.09.15 עם כל הדברים שנמצאו במקום, נכנס לחצר הבית, במקום בו נשרפו הדברים: **"מצלמות שצילמו אותך נכנס פנימה ובורח מהמקום, מה יש לך להגיד על זה?"** הנאשם 1 השיב, בין היתר: **"אני לא שרפתי שום דבר ואולי אני עברתי שם באזור. חוקר: אני לא שרפתי שום דבר ואולי אני עברתי? אבי אפשטיין: באזור. חוקר: שם באזור? אבי אפשטיין: ליד הבית שלי"** (ת/96ב, עמ' 22, שו' 9-24).

דהיינו, טרם צפה הנאשם 1 בסרט שצולם, הניח כי אולי עבר ב"זירה המשנית" במקום בו נמצאו פריטים מבגדיו, שנשרפו בשריפה, שהוצתה על-ידי מאן דהוא.

הנחה זו אינה מתיישבת עם גרסתו של הנאשם 1 בבית-משפט, לפיה בליל השוד, לאחר הארוחה ישן בביתו, ובשום מקרה לא יצא מהבית (ראה למשל גם עמ' 116 שו' 6). לדבריו, הלך לישון בסביבות השעה 24:00, לקח הרבה מאוד כדורים, שבזכותם הינו ישן טוב (עמ' 107 שו' 1-6; עמ' 107 שו' 29 עד עמ' 108 שו' 12).

25. הנאשם 1 אישר בבית-המשפט כי הנעל, שנמצאה ב"זירה המשנית" ברח' עוזיאל 33, סמוך לבית אמו (במקום בו נשרפו פריטי לבושו בצמוד לתיק שנשדד מהמתלונן) הינה נעל הדומה לנעל שזרק לפח, במחזור בזבל מספר חודשים קודם לכן, הרבה מאוד לפני השוד (עמ' 109 שו' 32 עד עמ' 110 שו' 5).

לגרסת הנאשם מספר חודשים לפני יום 04.09.15 השליך נעליים למחזור בזבל.

הנה נא, לאחר מספר חודשים, לפתע פתאום, צצה והופיעה אותה נעל, היכן? ב"זירה המשנית", בצמוד ל"תיק הנשדד", לאחר שהפריטים נשרפו בשריפה יזומה.

לאמור, גרסת הנאשם הינה גרסה בלתי סבירה.

הנעליים שהושלכו על-ידו לזבל מספר חודשים קודם לכן הינן נעליים אלגנטיות, ממותג ידוע, נעלי "טימברלנד", שהסוליות בהן נראות במצב טוב. אשר כך, נשאל הנאשם הכיצד ולמה השליך, לטענתו, נעליים שכאלה, ותשובתו: "כב' השופט אתה יודע כמה זוגות נעליים יש לי בבית?" (עמ' 110 שו' 29).

תשובת הנאשם כאן אינה בבחינת תשובה שניתן לקבל, תשובה שיש בה הסבר.

26. הנאשם 1 נתבקש להסביר בבית-המשפט הכיצד בטיפת הדם שניטלה מהנעל שנשרפה (כמו גם מהנעל, שנמצאה בפח בהמשך אותו רחוב) וניטלה גם מהגרם, נמצא בבדיקת המעבדה כי מדובר בפרופיל הזהה לפרופיל ה-DNA שלו (ת/68).

תשובת הנאשם כי יכול ונפצע, שכן הינו חולה סכרת, ולעיתים הינו עושה סיבובים בשכונה על סוסים, טרקטורונים, אופנועים, וזה דבר טבעי, שהוא יכול לקבל שריטה (עמ' 112 שו' 18-27).

לאמור, הנאשם נדחק ליתן מיני השערות בניסיונו להסביר ממצאים מעבדתיים אובייקטיביים.

משלא ניתן היה לטעון ברצינות כנגד הממצא המעבדתי, לפיו נעל של הנאשם 1 נמצאה ב"זירה המשנית" שרופה בצמוד ל"תיק הנשדד", נשאל הנאשם הכיצד הנעל השנייה שלו (התואמת לראשונה) נמצאה מופרדת מספר מטרים מ"הזירה המשנית" באותו רחוב? מדוע ולמה נצרך אותו הומלס אלמוני פלמוני להפריד בין נעליו של הנאשם 1, נעל אחת לשריפה ונעל שנייה לזריקה חופשית? תשובת הנאשם: **"אני אסביר לך, אני גם שאלתי את השאלה הזאת, הוא אוסף נגיד סתם דוגמא נעליים, משהו טוב? הולך מוכר אותן בשוק, יש בשוק מוכרים שיושבים שם, מוכר נעל יד שנייה ב-70 שקל. ש. ומה שלא טוב שורפים? ת. לא, מה שלא טוב יש מקום שממחזרים, פחיות, בקבוקים, בדים, הוא מוכר בדים לפי משקל, אז מה שטוב שם בצד"** (עמ' 113 שו' 1-9).

למותר לציין, כי תשובתו של הנאשם הינה בבחינת בליל מילים ללא צבע ומשקל.

הנה כי כן, לא היה בכוחו של הנאשם 1 להסביר הכיצד זמן קצר לאחר השוד נמצאה נעל שלו, גרב שלו, בצמוד ל"תיק שנשדד" - שרופים, ב"זירה משנית" הסמוכה לדירת אמו.

27. על-פי מוצג ת/53 (הוגש בהסכמה, ראה גם עמ' 41 שו' 28), משהגיעו שוטרים לבית אמו של נאשם 1 ברח' ביאליק 36, גבעת שמואל, ביום 04.09.15 שעה 24:20, ציין בפניהם נאשם 1 כי: **"אושר רוב הזמן נמצא באזור ירושלים ורק השבוע הגיע לאזור ולא יודע היכן הוא. הלילה הקודם ישן פה, אך הלילה לא יודע היכן ישן, כנראה אצל אחת הידידות שלו"**.

על-פי גרסת הנאשם 1 בבית-המשפט, בנו, אושר, השתתף בארוחה המשפחתית, שנסתיימה סמוך לחצות (עמ' 117 שו' 22), והוא עצמו, משפגש את השוטרים, לא ידע היכן אושר, שכן קם משינה, ובהחלט יכול להיות שאושר היה בבית אמו.

צרתו של נאשם 1, כי הדברים שמסר לשוטרים ברורים.

הנאשם 1 ציין בפני השוטרים, בסמוך לשעה 12:20 בלילה, כי אושר ישן לילה קודם בדירה והוא אינו יודע היכן אושר הלילה.

הנאשם 1 לא הזכיר, ולו ברמז, העובדה, שאמורה להיות משמעותית על-פני הדברים, שאושר השתתף יחד עמו בארוחה משפחתית, שנתקיימה ברח' ביאליק 36, ארוחה, שנסתיימה זמן לא ארוך קודם לכן.

יתר על כן, נאשם 2 נחקר בעניין זה במשטרה ונשאל האם ביום ה-04.09.15 פגש את אביו. נאשם 2 השיב כי אכן פגש את אביו בביתו.

החוקר שאל באיזו שעה, ותשובת נאשם 2: "כל הזמן, מה אני לא, בבית, מה זאת אומרת, אתה מבין מה אתה שואל אותי, פגשתי אותו כל הזמן אנחנו באותו בית, מה זאת אומרת? איזו שאלה?" (ת/100ב, עמ' 18 שו' 18-15).

בחקירה נוספת באותו עניין מיום 29.09.15 ציין נאשם 2 כי כל הזמן היה בבית, לאחר שחזר בעקבות בריחתו מניידת, בריחה בשל העובדה שהפר באותו זמן צו מעצר הבית (ת/102ב, עמ' 17).

יושם אל לב, בכל המקומות בהם נחקר נאשם 2, קודם להודעתו השלישית במשטרה, הוא אינו מוצא לציין כי שהה יחד עם אביו, נאשם 1, באירוע משמעותי רב משתתפים, דהיינו באותה ארוחה משפחתית שנתקיימה בבית ברח' ביאליק 36 עד סמוך לחצות הלילה.

לאמור, גרסתו של נאשם 1 הינה גרסה שקשה לקבלה כגרסה אמינה.

28. מוצג ת/50 הינו רצף צילומי זוג אופניים, שדומים להם להפליא, נצפו כזוג אופניים בהם השתמשו שני השודדים, שנמלטו מזירת השוד.

מדובר באופניים בגודל מסוים, בצבע מסוים, כאשר האותיות **evo** מתנוססות לתפארת על מושב הנהג, כאשר אופניים בגודל, צבע וסימון **evo** נצפו בסרטי האבטחה.

גדולה מאלה, אין מחלוקת כי מכיסוי המצבר השמאלי, כמו גם המטען (המוסתר מתחת למושב האופניים) (ראה ת/50 תמונה 12), ניטלו דגימות DNA, שנמצאו זהות לפרופיל של הנאשם 1.

הנאשם 1 נשאל, שגם אם רכב על אותם אופניים חודשים מספר קודם לאירוע השוד, הכיצד הגיעה טיפת דמו אל מתחת למושב, ותשובתו: "אני אסביר לך איך, זה כיסא, למטה יש מושב, אתה יושב, סתם דוגמא נגיד אתה נפצע ברגל, עכשיו אתה בנסיעה, יש רוח, זה אופנוע מהיר, יש רוח, אז עפה טיפת דם" (עמ' 122 שו' 4-3).

דהיינו, אליבא דנאשם 1, טיפת דם התעופפה לה באוויר ונחתה באקראי אל מתחת למושב האופניים שבדין.

בהמשך הסביר הנאשם 1 כי יכול והמטען עליו נמצאה טיפת דם עם DNA התואם את פרופיל ה-DNA שלו, הינו מטען נשלף, ואז: "אז יכול להיות שאנחנו סתם לדוגמא שם בפארק, פתאום נגמרה הסוללה. ש. כשאתה פצוע? ת. לא, לפעמים סתם לדוגמא אתה נחתך ביד, נחתך ברגל, אז טיפת דם נדבק במטענים" (עמ' 122 שו' 22).

לאמור, גרסת הנאשם הינה "מרתקת" ו"מיוחדת", אבל חסרת כל היגיון.

יושם אל לב, בהודעתו במשטרה, הוצגו לנאשם 1 התמונות, שצולמו על-ידי רס"מ אלכס נוגר ביום 08.09.15 (מוצג ת/50), תוך שנאמר לו כי הוצאו מהאופניים ממצאים ביולוגיים, ששייכים לו ולנאשם 2, ותגובת נאשם 1: "אין לי שום קשר לקטנוע" ובהמשך: "אני אומר לך אין לי שום קשר לאופנוע הזה" (ת/96ב, עמ' 6 שו' 30-35).

לאמור, אליבא דנאשם במשטרה, לא מדובר באופניים, שהינו משתמש בהם, לא מדובר באופניים, שלעיתים במהלך רכיבתו עליהם הוא נפצע, אופניים שהמטען מוטען בנסיבות שתוארו על-ידו בבית-המשפט.

הנאשם 1, בסמוך לשוד אינו מוצא כל קשר בינו לבין האופניים.

על-פי גרסת הנאשם 1, כאמור, האופניים שייכים לבחור בשכונה ששמו עידן (עמ' 120 שו' 29-30). הנאשם 1 ציין כי הינו מכיר את עידן, והינו מקווה שיסכים להגיע לבית-המשפט וליתן עדות.

להעיר, הוצהר בבית-המשפט (ראה עמ' 121 שו' 7) כי ייעשה לכפות על אותו עידן - להתייצב בבית-המשפט, באם פרטיו ימסרו לבית-המשפט.

למותר לציין, כי פרטיו האישיים של אותו "עידן", המוכר לנאשם, לא נמסרו לבית-המשפט, "עידן", לא זומן לבית-המשפט וממילא לא העיד בבית-המשפט.

הלכה פסוקה היא, שהימנעות מלהביא ראיה מצויה ורלוונטית מובילה למסקנה, שאילו הובאה היא הייתה פועלת לרעת אותו צד שנמנע מהגשתה ועל-כן - ההימנעות מחזקת את ראיותיה של התביעה. [ראה ע"פ 728/84 חרמון נ' מ"י פד"י מא, 3, 617 בעמ' 625; ע"פ 663/81 חורי נ' מ"י פ"ד לו (2) 85; ע"פ 10586/05 ערן בן אברהם נ' מ"י (לא פורסם) מיום 5.1.09; ע"פ 8994/08 פלוני נ' מ"י (לא פורסם) מיום 1.9.09; ע"פ 9107/09 יורם מור נ' מ"י (לא פורסם) מיום 20.9.10].

הפועל היוצא מהנרשם כאן בעניין מוצג ת/50, במחובר לממצאי המעבדה, הינו: גרסת הנאשם בבית-משפט הינה לאו גרסה.

אמור מעתה, גרסת הנאשם 1 בבית-המשפט הינה חסרת תוקף ומשקל.

נאשם 2

29. בעדותו בבית-משפט ציין נאשם 2 כי בערב ה-03.09.15 השתתף יחד עם אביו וכל משפחתו בארוחת ערב (עמ' 133 למטה).

בשלב מסוים בלילה, חיפש את מכשיר הסוני, יצא מביתו לדירת ידידה בשם מיכל, ומשהבחין ברכב משטרה שב במרוצה לביתו, וזאת מאחר שהיה במעצר בית והשעה הייתה מאוחרת בלילה (עמ' 134 שו' 8-16).

חקירתו הנגדית של נאשם 2.

30. מוצג **ת/50** הוצג לנאשם 2 בבית-המשפט, וזה דיבר בצורה מפורשת כי הוא אינו מכיר את האופניים המצולמות במוצג זה ואף-פעם לא השתמש בהם (עמ' 138 שו' 24-28; עמ' 141 שו' 25).

נוכח הצהרה חד-משמעית זו מקבלים הממצאים הבאים יתר תוקף ומשקל.

טביעת האצבע של נאשם 2 נמצאה על המטען בתוך מושב האופניים החשמליים (**ת/50**).

פרופיל DNA של אביו נמצא בדגימת הדם שנמצאה על מכסה מצבר אותם אופניים.

לאמור, ממצאי טביעת האצבע של נאשם 2 מחברים את נאשם 2 בצורה הדוקה, שאין ממנה, לאופניים המתועדים במוצג **ת/50**.

במהלך המשפט הבין הנאשם כי יש בעמדתו, לפיה האופניים (**ת/50**) אינם מוכרים לו, כדי להוכיח, לא מעט, המיוחס לו על-ידי המאשימה. על-כן הוסיף וציין: "**אדוני, יש סיכוי שבא מישהו למכור לי, לתת לי או הבאתי למישהו או שנכנסתי, יש חנות אופניים אצלנו איפה שקניתי את האופניים, יכול להיות שנגעתי בזה**" (עמ' 139 שו' 12-13).

בעניין טביעת כף היד ציין נאשם 2 בבית-המשפט ביום 18.01.16, כי יכול וכף ידו הגיעה לפנס הקדמי של אותם אופניים: "**יכול להיות שנגעתי, יכול להיות שזה של חבר**" (עמ' 156 שו' 14). וכן: "**אני יכול להעלות השערות אז אני אומר, יכול להיות שעברתי ונגעתי, יכול להיות שזה של העידן הזה ולקחתי סיבוב. ש. איך אתה יכול להעלות השערות על אופניים שאתה לא מכיר? ת. אני לא יודע של מי האופניים האלה, יש הרבה אופניים כאלה**" (עמ' 156 שו' 23-26).

השערות פרועות שאין יותר מסברות כרס.

השערות אלה, יש בהן כדי לבטא את מצוקת נאשם 2 בבית-המשפט, מצוקה ששיקפה את כלל גרסתו הרעועה.

נוכח השינוי בגרסתו והצגת השערות פרועות, שאין ממין העניין, נשאל הנאשם הכיצד על אותו מטען בו נמצאה טביעת אצבעו, נמצאה טיפת דם המתאימה לפרופיל ה-DNA של אביו, ותשובתו: "**אין לי הסבר למה מצאו דם ולמה מצאו את זה**" (עמ' 139 שו' 16).

לאמור, נסתתמו השערותיו של נאשם 2.

נאשם 2 לא יכול היה להסביר את העולה מממצאים מעבדתיים אובייקטיביים, ממצאים המחברים אותו בצוותא עם אביו לאופניים, ששימשו את השודדים באירוע השוד הנדון.

31. בחקירתו במשטרה (ראה למשל חקירה מיום 23.09.15, **ת/100ב**, עמ' 11-12) ציין נאשם 2 כי לא יכול היה להשתתף בשוד הנדון, מאחר שבאותה תקופה היה במעצר בית. הנאשם הדגיש את עובדת היותו במעצר בית.

אין מחלוקת כי צו מעצר בית לא מנע מנאשם 2 לצאת מביתו ולשהות מחוץ לבית תקופות לא מבוטלות (אליבא דגרסתו שלו, ראה גם עדות אמו) (למשל, עמ' 148 שו' 23-26) (ראה גם **ת/110ב**, **ת/111ב**, **ת/112ב**, מוצגים שהוגשו בהסכמה, ויש בהם כדי להעיד על הפרות חוזרות ונשנות של נאשם 2).

לאמור, הנאשם ביקש להקים מתרס להגנתו על בסיס רסיסי נתונים.

32. ועוד, הנאשם ציין בחקירתו הראשית כי בליל השוד השתתף בארוחה משפחתית חגיגית יחד עם אביו ובני משפחה.

מדובר באירוע משמעותי, שנפרש על-פני מספר שעות, שבסיומו, כך הנאשם, נותר לשטוף כלים.

חרף אירוע נכבד זה, כביכול, שאמור היה להיות טבוע בזיכרונו, נמנע הנאשם מלהפנות חוקרי המשטרה ולטעון בפניהם, מיד בתחילת חקירתו, כי השתתף בארוחה רבת משתתפים ועל-כן לא יכול היה להיות מעורב בשוד כלשהו בשעת האירוע.

הנאשם ציין עובדת צו מעצר הבית (צו אותו נהג להפר כדבר שבשגרה) ואת הארוחה החגיגית הזכיר רק בהודעתו השלישית (ראה הודעה 29.09.15, **ת/102ב**, עמ' 10 שו' 4-9). יתר על כן, בחקירתו מיום 24.09.15 (**ת/101ב**) הטיח בו החוקר קובי הרשקוביץ את האשמה, לפיה ביצע את השוד ביום שישי לפנות בוקר בתאריך 04.09.15, והנאשם בחר לשמור על זכות השתיקה, זאת בשעה, שעל-פי גרסתו בבית-המשפט, עמדה לו, כביכול, טענת אליבי טובה, טענת אליבי שיכול היה להוכיחה באמצעות המשתתפים, כביכול, שנטלו חלק בארוחה החגיגית בבית סבתו.

זאת ועוד, באותה חקירה מיום 29.09.15 נשאל אם הוא זוכר מתי הסתיימה אותה ארוחה, ותשובתו הייתה: "**עשר וחצי**" (**ת/102ב**, עמ' 10 שו' 21). חוקרת המשטרה, ג'ולי הלן, הציעה לו "אפשרות מילוט", לפיה נשאר אחרון בבית לאחר הארוחה, על-מנת לפנות את הכלים. נאשם 2 נאחז בהצעת החוקרת וציין כי בחצות יצא לביתה של ידידה בשם מיכל, הבת של קרן (שם, עמ' 11 שו' 17).

לא זאת אף זאת, הנאשם קרא נכוחה במהלך חקירתו הנגדית את העובדה, לפיה נמנע מלציין טענת אליבי טובה, טענת אליבי שהייתה נתונה לו, טענת אליבי משופרת ומן המדרגה הראשונה, וביקש לתרץ כי לא נזכר בארוחה בחקירות הראשונות במשטרה, הואיל וכל האורחים: "**לאורחים האלה, דרך אגב, אני לא מחובר יותר מדי לאורחים האלה, זו פעם ראשונה שראיתי את האורחים האלה, אני לא מכיר אותם, אני גדלתי בירושלים, זה לא יותר מדי**" (עמ' 148 שו' 9-10).

מדובר בתירוץ שדוף, שכן לו הייתה מתקיימת ארוחה שכזו בבית סבתו, ארוחה בהשתתפותו במועד ביצוע השוד, מה קל היה לאתר את אותם "אורחים", ש"אינם מכירים אותו" אבל הינם קרובי משפחה של אביו וסבתו ולזמנם לבית-המשפט!?

33. [יצוין, כי סבתו של הנאשם ודודתו קרן העידו על אותה ארוחה, משהופיעו כ"עדים מטעם" ההגנה בבית-המשפט, עדים שלא ניתן להסתמך עליהם בקביעת ממצאים (ראה סיכומי נאשם 2, סע' ב.4).

גב' אסתר אפשטיין הינה אמו של נאשם 1 וסבתו של נאשם 2.

העדה העידה בבית-המשפט כי מוצג **ת/50** אינם האופניים שרכשה לנאשם 2. העדה ציינה כי ביום השוד השתתפו שני הנאשמים בארוחה המשפחתית החגיגית, ובשעה 24:00 הסתכלה על השעון וביקשה מנכדה, נאשם 2, לשטוף כלים.

מדובר בעדת הגנה, שכל עדותה באה לתמוך ולחזק גרסת הנאשמים, שנמצאה על-ידי כלא כלום.

משגרסאות הנאשמים הינן ולא כלום, הרי כל חיזוק ותמיכה להם הינו חסר ערך.

בכל מקרה, מדובר בעדה מטעם, שלא מצאתי ליתן לה כל משקל.

למעלה מן הצריך אציין, כי אסתר אפשטיין הייתה אמורה לשמש כמפקחת של נאשם 2 במסגרת מעצר הבית, שהוטל עליו בבית-המשפט המחוזי בירושלים. הוחזר במהלך המשפט כי נאשם 2 הפר את מעצר הבית פעם אחר פעם, כולל בזמן הרלוונטי לענייננו, והיא, לעצמה, ציינה בביטחון כי נאשם 1 לא הפר את מעצר הבית בימים שהיה תחת פיקוחה].

לאמור, נראה כי כל עניין הארוחה אינו בבחינת פרט, שנשמט מזיכרונו, אלא פרט ש"נולד" לביסוס מתרס הגנתו.

34. ועוד, אין מחלוקת כי בשעה שהופיעו אנשי המשטרה, בתכוף לאחר ביצוע השוד ברח' ביאליק 36, אביו של הנאשם, נאשם 1, כמו גם סבתו, ציינו בפני השוטרים כי הנאשם 2 אינו בבית.

כל אחד משני העדים הנ"ל, נאשם 1 וסבתו של הנאשם 2, הסביר בבית-המשפט מדוע דיבר כך אל השוטרים ולא אחרת.

לגרסת הנאשם 2, היה בבית (עמ' 149 שו' 20), ואפילו לא ישן חרף השעה המאוחרת.

דו"ח הפעולה שהוגש בהסכמה (ת/53) מתאר כי סבתו של הנאשם 2 ציינה בפני השוטרים רס"ב איציק גלר והשוטר רותם כהן, כי: **"אושר לא בבית ולא יודעת היכן הוא ואביו נמצא בדירה וקראה לו... אבי אפשטיין 028910628, הוא מסר כי 'אושר רוב הזמן נמצא באזור ירושלים ורק השבוע הגיע לאזור ולא יודע היכן הוא, הלילה הקודם ישן פה אך הלילה לא יודע היכן ישן, כנראה אצל אחד הידידות שלו' וכן האב מסר לי את מספר הנייד של אושר 0559735086, אשר ניסיתי מספר פעמים לחייג אליו אך לא היה זמין, וכן מסר 'שהכל בסדר אצל אושר, הוא כבר סיים את מעצר הבית שלו ועל הבוקר אני אביא אותו לתחנה...'"**

נאשם 2 היה במעצר בית ולאביו וסבתו היו סיבות טובות ביותר לומר לשוטרים כי הוא נמצא בבית, לו זה שהה בבית

אותה שעה.

לדברי הנאשם 2, היה ער אותה שעה בבית. עם זאת, הופעת השוטרים לא הייתה בידיעתו, והוא לא טרח לתקן דיווח אביו וסבתו (גם ימים אחר-כך), דיווח שעלול היה, על-פני הדברים, לסבכו בהפרת צו מעצר בית.

לאמור, גרסתו של הנאשם 2 בבית-המשפט נשמעה בבית-המשפט מופרכת מעיקרה.

אמור מעתה, גרסתו של הנאשם 2 בבית-המשפט הינה חסרת תוקף ומשקל.

סיכום ביניים, כל אחד מהנאשמים זוהה בודאות בעדות עצמאית ונפרדת.

הנאשמים הינם אב ובן, שלידם שהו בזמן השוד בצוותא. עובדת היות הנאשמים אב ובן מובילה לקביעה כי זיהוי כל אחד מהנאשמים תומכת בזיהוי הנאשם השני.

משקבעתי כי אין בגרסאות הנאשמים בבית-המשפט ולא כלום, אזי מול הזיהוי שזוהו, כשני השודדים - לא עומד למעשה דבר וחצי דבר.

לא זאת אף זאת, להלן יפורטו מספר גושי ראיות, כשכל אחד לעצמו הינו בבחינת עוגן ראייתי נסיבתי, שיש בו לקשור ולחבר כל אחד מהנאשמים לביצוע השוד.

א. האופניים בהם השתמשו השודדים

35. מוצג **ת/50** הינו רצף צילומים של זוג אופניים, שדומים להם להפליא, נצפו כזוג האופניים באמצעותם נמלטו שני השודדים מזירת השוד.

מדובר באופניים בגודל מסוים, בצבע מסוים, כאשר האותיות **evo** ו-**electric** מתנוססות לתפארת על מושב הנהג. האופניים הנ"ל בגודל, צבע, פנס גדול בחזית וסימון **evo** ו-**electric** נצפו בסרטי האבטחה.

אין מחלוקת, כי מכיסוי המצבר השמאלי, כמו גם המטען (המוסתר מתחת למושב האופניים (ראה **ת/50** תמונה 12), ניטלו דגימות DNA, שנמצאו זהות לפרופיל של הנאשם 1, כמו שאר הממצאים המעבדתיים, שיפורטו בתת-פרק ב' להלן.

מוסכם כי האופניים הנ"ל (המתועדים במוצג **ת/50**) נמצאו באותו לילה ברח' פיקסלר 37, גבעת שמואל.

על-פי הודעתו המוסכמת של ירין סומך, המתגורר בבית ברח' צבי פיקסלר 37, גבעת-שמואל, ביום שישי בשעה 07:15 ראה את האופניים ליד השער, ובהמשך, בשעה 10:00 הבחין באופניים, שנותרו במקומם ליד השער מול ביתו במשך

עמוד 25

שלושה ימים. לדבריו, משחזר לילה קודם, ביום חמישי בשעה 23:00, האופניים הנ"ל לא היו במקום (ת/48).

עינינו הרואות, האופניים שנצפו בשימוש השודדים, על ממצאי המעבדה בהם, הושלכו, ללא דורש, צמוד לבית ברח' צבי פיקסלר מס' 37.

האופניים הושלכו ברח' צבי פיקסלר 37 זמן לא ארוך לאחר ביצוע השוד.

האופניים הושלכו ברח' צבי פיקסלר 37, הנמצא במרחק הליכה קצר מביתם של הנאשמים.

למול נתונים נחרצים ומשמעותיים אלה נתבקש הסברו של הנאשם, והוא: "אין לי הסבר אדוני יש הסבר לכל דבר, אבל זה סתם, היו אצלי משטרה בלילה, באותו לילה הסתכלו עלי, בדקו, תרים חולצה, הריחו אותי, בדקו אותי טיפ-טופ, אם היה עלי סימן כלשהו, שפשוף, הם לא היו רואים את זה?" (עמ' 124 שו' 30-32).

הנה נא, גוש ראיות נסיבתיות מוצק ואיתן, גוש ראיות המגבש עוגן ראיתי, שיש בו כדי לקשור כל אחד משני הנאשמים בצורה הדוקה לשוד.

ב. ממצאים מעבדתיים

36. אין מחלוקת, פרופיל DNA של נאשם 1 נמצא בדגימת דם, שנטילה מהמטען הנ"ל, מטען מוסתר מתחת למושב האופניים, האופניים ששימשו את השודדים (ת/50) (ת/68).

37. אין מחלוקת, פרופיל DNA של נאשם 1 נמצא בדגימת דם, שנטילה ממכסה המצבר של האופניים, האופניים ששימשו את השודדים (ת/50) (ת/68).

38. אין מחלוקת, טביעת אצבע ימין של נאשם 2 (ת/123א; ת/69) נמצאה על מטען האופניים החשמליים, מטען המוסתר מתחת למושב אותם אופניים, ששימשו את השודדים (ת/50).

39. אין מחלוקת, טביעת כף יד ימין (ת/123א; ת/69) של הנאשם 2 נמצאה על הפנס הקדמי באופניים שבדיון (ת/50).

משגרסאות הנאשמים בבית-המשפט נדחו על-ידי מכל וכל, אזי גוש ראיות זה של ממצאים אובייקטיביים - מחבר כל אחד מהנאשמים, בהדיקות, לאופניים, ששימשו את השודדים בביצוע השוד. אופניים, שהושלכו לאחר השוד ברח' פיקסלר 37, ללא דורש במשך מספר ימים.

הנה נא, גוש ראיות נסיבתיות מוצק ואיתן, גוש ראיות המגבש עוגן ראיתי, שיש בו כדי לקשור כל אחד משני הנאשמים בצורה הדוקה לשוד.

ג. השודדים נצפו כאחד גבוה ורחב גוף והשני נמוך ממנו

לציין, נאשם 1 הוא גבוה ורחב בהשוואה לנאשם 2, בנו, שהינו נמוך וקטן מימדים בהשוואה לאביו.

40. על-פי מוצג **ת/13**, שהוגש בהסכמה, שני השודדים שרכבו על אופניים, כאשר המתלונן, הנשדד, רדף אחריהם בצעקות "גנב גנב", נפלו מהאופניים בסמוך למאפיית וישניץ, לאחר שהיו מעורבים בתאונה כלשהי, שגרמה לנפילתם.

השניים דרשו את התיק שנפל מידיהם, ולאחר קבלת התיק נמלטו מהמקום.

בעת הזו הבחין העד דניאל ולנשטיין בסכין יפנית על הרצפה, כנראה סכין שנפלה לשודדים (**ת/13** שו' 8-9).

המתלונן העיד בבית-המשפט כי השודד ששדד את רכושו חתר את גופו באמצעות סכין יפנית.

41. לאחר שצפיתי במהלך הדיון בבית-המשפט בסרט שצולם במצלמת אבטחה, רשמתי כי ניתן לקבוע שהצללית של הבחור הגבוה (אחד השודדים) דומה למבנה גופו של נאשם 1, על הקרחת הדומה לקרחתו, כמו גם לתנועות גופו (ככל שתנועות הגוף הוטבעו במהלך שהייתו בבית-משפט) (ראה עמ' 127 שו' 18-21; עמ' 142 שו' 12).

התרשמתי זו משתזרת ומתיישבת עם התשתית הראייתית שהוכחה בבית-המשפט.

42. המתלונן, מר שי אזולאי, זיהה, כאמור, את הנאשם 1 במסדר זיהוי תמונות באופן מיידי (**ת/36**).

לגבי נאשם 2 ציין המתלונן כי שיערו של זה היה קצוץ, מבנה גוף יחסית רזה, בגיל העשרים פחות או יותר (עמ' 8 שו' 9-12).

43. הודעתו של העד יוסי טיטלבוים הוגשה לבית-המשפט בהסכמה (**ת/7**). על-פי הודעת העד, הבחין כי בסמוך לשוד, ביום 03.09.15, בסביבות השעה 23:00, בסמוך למקום ביצוע השוד, בר' עזרא בבני-ברק, ראה שניים מסתובבים על אופניים חשמליים, כל הזמן נכנסו לחניה ויצאו ממנה. העד ציין שאחד מהרוכבים היה גבוה, גדול, בערך 1.90 מ', מבנה גוף רחב וגדול, חולצת טריקו שחורה וקפוצ'ון שחור בלי שרוולים, ומכנסיים שחורים, והשני היה יותר קטן.

44. ועוד, במהלך חקירתו הנגדית של נאשם 1 הוקרן סרט ממצלמת אבטחה, בו נצפו השודדים מעורבים בתאונה כלשהי, ואחד מהשניים, שנראה גבוה מהשני, נופל מהאופניים ואחר-כך עולה בריצה והשניים ממשיכים בנסיעתם.

מדובר באירוע שנתרחש בסמוך למאפיית וישניץ בבני-ברק.

הודעתו של דניאל ולנשטיין הוגשה בהסכמה (ת/13).

עד זה תיאר את מי שנחשדו כשודדים כאחד גבוה, גדול, עם קרחת (1.85 מ'), הר אדם, שלקח את התיק, והשני נראה היה צעיר יותר, כבן 20 עד 25. לאחר שלקחו את התיק שנפל מידיהם בזמן התאונה, המשיכו ברכיבתם על האופניים.

45. ועוד, מוצג ת/15, הוגש בהסכמה, הינו הודעה במשטרה של אברהם כהן, שהיה מעורב בתאונה עם רוכבי האופניים החשמליים, שנמלטו מזירת השוד והמתלונן רודף אחריהם. העד מסר בהודעתו כי הנמלטים קיבלו מכה קטנה מהרכב ונפלו. השניים היו בלי קסדות ו: "...הנהג, שהיה הצעיר מבין השניים, ישר הניע את האופנוע והמשיך בנסיעה. לבחור המבוגר יותר מאחור לקח עוד חלקיק שנייה להתאושש ולהרים את התיק... אני הבחנתי בבחור שמאחור, שהרים את התיק, הוא היה קירח, בלי משקפיים, רחב, גברתן והוא לא הספיק אפילו להתיישב על האופנוע..." (ת/15, שו' 5-9).

46. ועוד, מוצג ת/16, הוגש בהסכמה, הינו הודעה במשטרה של גמליאל חי מאיר יחזקאל, שהיה מעורב בתאונה יחד עם אברהם כהן (ת/15 לעיל). העד סיפר בהודעתו כי: "...אחד הרוכבים שנהג באופניים הוא היה בחור צעיר בערך בגיל 26, לבש חולצה שחורה, שרוולים קצרים, לבש מכנס ג'ינס ומאחוריו ישב אדם שמן, אני לא זוכר מה לבש, הוא היה קירח, הוא היה בחור בריא שמן. איך שהם נפלו על הרצפה ישר הם קמו. זה שאחז בכידון ישר קם והתחיל לנסוע, השמן שהיה מאחורה רץ אחריו והתחיל לצעוק לו 'חכה חכה', הוא אחז ביד שלו תיק שחור ואז בשלב הזה הבחור עלה על האופניים והם נסעו מהמקום מכיוון רח' אשל אברהם לכיוון הגשר שמוביל לגבעת שמואל. תוך כדי זה אני שומע צרחות 'גנב גנב', אני רואה אדם עם חולצת פסים שיש לו דימום מהצוואר בצד שמאל וצועק גנב..." (ת/16, שו' 7-12).

47. זאת ועוד, מוצג ת/42 הינו הודעה במשטרה, שהוגשה לבית-המשפט בהסכמה, של אחד בשם אריאל כהן (אינו העד שהעיד בבית-המשפט).

על-פי הודעה מוסכמת זו מיום 04.09.15, בין השעות 01:00 ל-02:00 הריח העד, המתגורר ברחוב עוזיאל, בריח שרוף סמוך לביתו, ולאחר מספר דקות הבחין בשריפה בבנין 38, בית פרטי (ראה להלן הגוש הראייתי הנוגע לשריפה). העד הבחין ממרחק של 100 מ' בשני אנשים שנראו עומדים סמוך לפח האשפה. אחד מהשניים הייתה לו תספורת קצרה בגובה 1.70 מ', והשני, הגבוה יותר, היה עם מכנס שחור וחולצה שחורה.

הנה נא, בגוש הראיות המעיד על מבנה גופם של שני השודדים, יש כדי לתמוך בזיהוי, בו זוהה נאשם 1 על-ידי המתלונן, ובזיהוי בו זוהה נאשם 2 על-ידי חברו, אריאל כהן.

ד. השריפה

48. מוצג **ת/43א**, הוגש בהסכמה, הינו הודעה במשטרה של נועם לנצמן.

העד מתגורר ברח' עוזיאל 37. בהודעתו במשטרה מיום 07.09.15 סיפר כי ביום שישי בשעה 01:00 בלילה לערך הריחו הוא וחבריו, שהיו עמו, במשהו שרוף, ואז הבחינו באש מתוך חצר בית ברח' עוזיאל 33.

לדבריו, קפץ מעל שער הבית, שכן השער היה נעול ושפך חול על השריפה, ובמקביל התקשר למשטרה.

מוצג **ת/43ב**, הוגש בהסכמה, הינו הודעה של העד, שנגבתה מיום 09.09.15, בה ציין כי הפריטים, שנשרפו היו: תיק בצבע כהה, נעל גבוהה כמו נעל טיולים, קצת שרופה, כמה מסמכים זרוקים שעדיין לא הספיקו להישרף, כמו דרכון אותו מסר לשוטר.

העד הוסיף וציין בהודעתו, כי מצא נעל שנייה תואמת בפח מספר מטרים ממקום השריפה.

אין מחלוקת, כי התיק, על המסמכים שבו, כולל הדרכון, הינם של המתלון.

אין מחלוקת, כי כל אחת מהנעליים של זוג הנעליים, שנמצאו על-ידי העד, שייכת לנאשם 1.

לאמור, צירוף מסמכי המתלון לפריטי לבוש של הנאשם 1, בתכוף לביצוע השוד, ושריפתם יחד - משקף חיבור מוצק של נאשם 1 לשוד.

הנה נא, שריפת תיק המסמכים של המתלון, יחד עם נעל של נאשם 1, בשריפה שנתרחשה בתכוף לאחר השוד, בסמוך למקום המגורים של הנאשמים - מאחדים מקבץ ראיות נסיבתיות המגבשות עוגן ראיתי המחבר הנאשמים לביצוע השוד.

בשולי פסק-הדין אעיר, כי לא מצאתי כי יש בטענתו של הסנגור המלומד של נאשם 2 למחדלי חקירה של המשטרה כדי לשנות או להחליש, ולו בשמץ, המסקנה החד-משמעית הנלמדת מהתשתית הראייתית שהוכחה בבית-משפט.

יכול ונכון היה למשטרה להרחיב החקירה, כמוצע על-ידי הסנגור המלומד, אך לא מצאתי כי יש בהערותיו כדי לגבש, לו במעט, "מחדלי חקירה", במשמעות תיבות אלה בהלכה הפסוקה.

כללו של פסק-דין

49. הוכח בפניי מעל לכל ספק כי שני הנאשמים הינם שני השודדים, להם מיוחסים המעשים המתוארים בכתב האישום.

נתמלאו יסודות העבירות לפיהן הואשמו כל אחד משני הנאשמים.

כל אחד משני הנאשמים מורשע, אפוא, בעבירות לפי חוק העונשין, התשל"ז - 1977, כדלהלן:

- א. שוד בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעי' 402(ב) לחוק.
 - ב. קשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעי' 499(א)(1) לחוק.
 - ג. פציעה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעי' 334 יחד עם סעי' 335(א)(1) לחוק.
 - ד. השמדת ראיה, עבירה לפי סעי' 242 לחוק.
- בנוסף, מורשע נאשם 2 בעבירה לפי סעי' 287(א) לחוק.
- ניתנה היום, כ"ב אדר א' תשע"ו, 02 מרץ 2016, במעמד הצדדים

דוד רוזן, שופט